

ב"ל (נצרת) 54199-02-11 - יאסמין מחרום נ' המוסד לביטוח לאומי

ב"ל (נצרת) 54199-02-11 - יאסמין מחרום נ' המוסד לביטוח לאומימחוזי עבודה נצרת

ב"ל (נצרת) 54199-02-11

יאסמין מחרום

ע"י עו"ד בילאל שאהין, מטעם הלשכה לסיוע משפטי

נגד

המוסד לביטוח לאומי

ע"י עו"ד לובנא תלחמי-סוידאן

בית הדין האזורי לעבודה בנצרת

[27.01.2013]

בפני השופט חיים ארמון

ה ח ל ט ה

1. ביום 20/9/12, ניתן על ידי (ועל ידי שני חברי למותב) פסק דין שבו התקבלה, בעיקרה, תביעתה של התובעת; פסק הדין קבע - בניגוד לעמדת הנתבע - כי התובעת היא בגדר "תושבת ישראל", וכן - נקבע בפסק הדין - שהתובעת זכאית לקצבת ילדים בעבור חלק ניכר מהתקופה שהיתה שנויה במחלוקת וכי לגבי שאר התקופה, על הנתבע להפעיל את שיקול דעתו, בהתאם להוראות סעיף 65(ב) לחוק הביטוח הלאומי [נוסח משולב], התשנ"ה-1995.
2. פסק הדין מיום 20/9/12, לא התקבל על דעת הנתבע, ולפיכך - הגיש הנתבע ערעור על פסק הדין. הערעור נדון בבית הדין הארצי לעבודה בתיק 48134-10-12.
3. בבקשה שבפני כעת (שהוגשה ביום 9/1/13), עותר הנתבע לעכב את ביצועו של פסק הדין מיום 20/9/12. לטענת הנתבע - אם הבקשה לא תתקבל, והנתבע יקיים את פסק הדין, יהיה עליו לשלם לשלם לתובעת את ה"חוב" שנוצר לה בטרם ההחלטות שכנגדן הוגשה התביעה, בסך כ-12,000 ₪, בצירוף קצבת ילדים שוטפת, ובצירוף גמלה לשמירת הריון ומענק לידה על לידת הילד השני של התובעת, ואם לאחר מכן יזכה הנתבע בערעורו - הוא יתקשה לגבות בחזרה את הכספים מן התובעת, במיוחד נוכח העובדה שהתובעת מצויה במשך מרבית הזמן מחוץ לישראל. כן טוען הנתבע כי יש לו סיכויים טובים לזכות בערעורו.
4. לטענת התובעת - הנתבע נהג בחוסר תום לב בכך שנתן לתובעת להבין כי פסק הדין יקויים וכי רק כעת, מספר חודשים לאחר הגשת הערעור, הגיש את בקשתו. כן טוענת התובעת כי הבקשה אמורה להידחות מאחר שהיא אינה מבוססת על תצהיר ואף לא על תעודת עובד ציבור וכי סיכויי הנתבע להצליח בערעורו - קלושים.

5. אעיר כי בנוסף לטענות שתמציתן הובאה בסעיפים 3 ו-4 לעיל, טען ב"כ התובעת בתגובתו על בקשת הנתבע כי פניותיו לסניף המטפל של הנתבע בענין ביצועו של פסק הדין, הביאו לתשובות שלפיהן הנתבע מתכוון ליישם בקרוב את פסק הדין.
- סברתי כי בטרם מתן החלטה בבקשה לעיכוב ביצוע פסק הדין, יהיה נכון לקבל את תגובתו של הנתבע על טענת ב"כ התובעת כי סניף הנתבע הודיע שבכוונתו לקיים את פסק הדין בהקדם. על כן, בהחלטתי מיום 20/1/13, ביקשתי את התייחסותו של הנתבע לטענות אלה.
- באת כחו של הנתבע הגישה היום (27/1/13) הודעה בעקבות ההחלטה מיום 20/1/13. בהודעתה, הגיבה ב"כ הנתבע לא רק על הטענות שעליהן התבקשה התגובה, אלא גם על טענות נוספות שהועלו על ידי ב"כ התובעת. אני מתעלם מחלקי התגובה שאינם בגדר תגובה על הטענה בענין הדברים שנאמרו בסניף הנתבע.
- מכל מקום, התברר מתגובת ב"כ הנתבע שפקידה של הנתבע עדכנה במחשבי הנתבע את מעמדה של התובעת כתושבת ישראל, בלא לקבל על כך הוראה מאת הלשכה המשפטית של הנתבע. ב"כ הנתבע אינה יודעת מי היה זה שהודיע, בסניף הנתבע, כי הנתבע מתכוון לקיים בהקדם את פסק הדין.
- אני מעריך שיתכן שהאמירות לב"כ התובעת על כך שיש כוונה לקיים את פסק הדין בהקדם, נעשו שלא על ידי גורם מוסמך מטעם הנתבע, וייתכן שהן התבססו על עצם העובדה שניתן פסק דין ואולי גם על כך שמעמדה של התובעת, כפי שהוא מופיע במחשבי הנתבע, שונה שוב למעמד של תושבת ישראל.
- בשל כך - איני מייחס לאמירות אלה של מי מעובדי סניף הנתבע משקל כלשהו בשאלת ההצדקה לעיכוב הביצוע.
6. הכלל הוא שהגשת ערעור אינה מעכבת את ביצועו של פסק הדין שעליו מערערים. כדי שיחול היוצא מהכלל, יש להראות שלמעורר יש סיכויי הצלחה בערעור וכן שיהיה קשה להשיב את המצב לקדמותו במקרה שהביצוע לא יעוכב ולאחר מכן יתקבל הערעור.
7. ככל שטענת ב"כ התובעת בדבר חוסר תום הלב בהגשת הבקשה מבוססת על המועד שבו היא הוגשה, אני דוחה את הטענה. האפשרות להגשת הבקשה היא "בכל עת שלאחר ההחלטה ועד לגמר הדין בערעור", כלשון תקנה 467 לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד-1984, אשר חלה גם בבית הדין לעבודה, מכח תקנה 129(2) לתקנות בית הדין לעבודה (סדרי דין), התשנ"ב-1991. העובדה שהנתבע השתהה בהגשת הבקשה, אינה מלמדת על חוסר תום לב מצדו.
8. בכל הנוגע לשאלת סיכויי הצלחה בערעור - קשה לי מאד להעריך את הסיכויים. ענין זה אמור להיות מסור לערכאת הערעור.
- (במאמר מוסגר אעיר רק כי אלמלא סברתי שתוצאת פסק הדין היא התוצאה הנכונה - לא הייתי שותף למתן פסק דין כפי שנתתי. פסק הדין מתאר את השתלשלות ההלכה הפסוקה בענין נטל ההוכחה במקרה של טענה בדבר הפסקת תשובות, ולמיטב ידיעתי, פסק הדין יישם את ההלכה הפסוקה העדכנית בענין. כך, לפחות, השתדלתי שיהיה).
- מכל מקום, איני רואה את עצמי כמי שמסוגל להעריך את סיכויי הצלחתו של המבקש בערעור.
9. בכל הנוגע לשאלת השבת המצב לקדמותו - במקרה שהבקשה תידחה ולאחר מכן יזכה הנתבע בערעורו - אכן נכון שהנתבע לא תמך את טענתו בתצהיר וגם לא בתעודת עובד ציבור. אולם, מהעובדות שהתבררו בפסק הדין עולה כי התובעת מצויה מחוץ לישראל פרקי זמן לא קצרים. ברור גם כי אם יתקבל ערעורו של הנתבע באופן שייקבע שהתובעת אינה תושבת ישראל, יתברר מכך שהתובעת אינה צפויה להיות זכאית לגמלאות שונות מהנתבע, כך שלא תהיה לנתבע אפשרות לקזז את ה"חוב" שיווצר מהגמלאות העתידיות.
- בהתחשב בנתונים אלה, נראה לי כי ניתן לקבוע שאם ערעורו של הנתבע יתקבל מבלי שביצעו של פסק הדין יעוכב, יהיה לנתבע קושי של ממש לגבות את ה"חוב" בחזרה מהתובעת.
10. בשל ההסתברות הלא מועטה שאכן יהיה קושי לגבות בחזרה את מה שעל הנתבע לשלם לתובעת על פי פסק הדין, במקרה שלא יעוכב ביצועו של פסק הדין ולאחר מכן - יצליח הנתבע בערעורו, אני סבור שנכון לקבל את הבקשה ולהורות על עיכוב ביצועו של פסק הדין, עד להכרעה בערעור.
11. לסיכום - אני מקבל את הבקשה ומורה על עיכוב ביצועו של פסק הדין עד להכרעה בערעורו של הנתבע.
12. אין צו להוצאות בגין הבקשה לעיכוב ביצוע.
13. כל אחד מהצדדים זכאי לבקש, בבית הדין הארצי לעבודה בירושלים, רשות לערער על החלטה זו תוך 15 ימים מהיום שבו ההחלטה תומצא לו.
- ניתנה היום, ט"ז בשבט תשע"ג, 27 בינואר 2013, בהעדר הצדדים.